

Βαλασσοπούλου, Κ. Σαλταφέρη, Γ. Μαυρομιχάλη και Α. Ματάλα. Ἀπέχοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος οἰανδήποτε νὰ ἐπιφέρωμεν ἐπ' αὐτοῦ κρίσιν, τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν ὅτι ὁ συνδυασμὸς οὗτος εἶνε πολὺ ἄωρος καὶ ἴσως ἡ ἐπαρχία δὲν τὸν χωρέσει.

Ταῦγετος

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΠΡΟΣΑΡΑΞΙΣ

Πρὸ μιᾶς περιπόου ἑβδομάδος ἠγγέλθη ὅτι τὸ *Πανελλήνιον*, ἐκτελοῦν τὸ ταξίδιον τῆς Κρήτης, προσήραξε παρὰ τὸ Ρεθύμνον. Ἴδού λεπτομέρειαί τινες, ἐξ ἐπιστολῆς ἐπιβάτου, ἀφοῦ δὲν ἐγένετο μέχρι τούδε λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας.

«Ἡ προσάραξις ἐγένετο ὑπὸ τὸ Δυτικὸν φρούριον τοῦ Ρεθύμνου (κάβο φορτέσα.) Ἐπλέομεν ἦσυχά ἦσυχά καὶ ἐκοιμώμεθα. ὅτε περὶ τὴν 3 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἰς τὸν γλυκύτερον ὕπνον, τριπλοῦς δονισμὸς ἰσχυρὸς μᾶς ἀρύπνισεν ἐντρόμου; τὰ δὲ φῶτα διὰ τῶν τιναγμῶν ἐσβέσθησθησαν. Το σύνολον ἐκεῖνο τὸ συγκεχυμένον τῶν σκέψεων, τὸ ὁποῖον διέσχεταί διὰ τοῦ νοῦ εἰς τριαύτας στιγμάς, τὸ σκότος, αἱ φωναὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ κατω, ἡ ἀγνοία τοῦ βαθμοῦ τοῦ κινδύνου, ἰδοὺ ἡ θέσις εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρεθίμεν. Οἱ ἀναμένοντες ἀπὸ τῶν ἐπάλλξεων τοῦ φρουρίου τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ τουφεκισμοὶ ἐκ τῶν ἐπιβατῶν ἀνήγγειλαν τὸν κίνδυνον. Ἐκ Ρεθύμνου ἐσπύεσαν λέμβοι, καὶ αἱ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐρριφθῆσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλ' ἡ ἀπόβασίς ἦτο ἐπικινδυνωδέστερα. Ἡ πρώτη λέμβος, πεπληρωμένη γυναικῶν, παρ' ὀλίγον ν' ἀνατρῆπῃ διπλοῦν κύμα τὴν ἐμισογέμισε νερόν, ἐνῶ τρίτον τὴν ἐρριψε κατὰ τῶν βράχων. Ἐκ τῶν πρώτων σπυσάντων εἰς βοήθειαν ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Προξένου κ. κ. Μίνως καὶ Κώστας Πετυχάκη, καὶ ὁ εὐγενέστατος κ. Περι-

κλῆς Πετυχάκης. Ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ δυστυχήματος ὅλη ἡ πόλις εἶχε σωρευθῆ, τὰς ἐπάλλξεις εἶχον καταλάβει αἱ χανοῦμσαι, οἱ λοιποὶ κάτοικοι τὸν βράχον, συζητοῦντες καὶ σχολιάζοντες ποικιλιχῶς τὸ συμβάν, οἱ μὲν χριστιανοὶ συμπονοῦντες, οἱ δὲ ὀθωμανοὶ μὲ μίαν κρυφὴν χαρὰν, ὡς νὰ ἐξεδικοῦντο...

Ἄλλὰ διατὶ προήλθε τὸ συμβάν ἐν πλήρει σχεδὸν ἡμέρᾳ καὶ καλοκαιρίᾳ; Οἱ ὑπεύθυνοι ἐδικαιολογήθησαν ἄριστα! «Ἐγὼ ἐκοιμώμουν» ἔλεγον. Καὶ οὕτω συνέβη, φαίνεται. Ὁ πλοιαρχῶν εἶχε κοιμηθῆ, ὁ τιμονιέρης δὲν εἶδε, καὶ ἀνάγκη νὰ ὑποτελέῃ ὅτι ἐκοιμήθη, διότι ἦτο γέρον, παλαιός...

Εἶνε ἐν τούτοις ἀληθές ὅτι εἰς τὸν πλοιαρχὸν Α. Σαλάχαν, ἀνδρᾶ θρασυτέρου καὶ ναυτικὸν εἰσιον, ὀφείλεται ἡ ταχέια, ἀβλαβής, καὶ ἄνευ βοήθειας ἄλλου πλοίου ἐλευθέρως ἐκ τῶν βράχων τοῦ «Πανελληνίου». Μέχρις οὗτου ἀφιχθῆ τὸ ἐκ Σουδας ἀτμόπλοιον, ὅπερ διετάχθη νὰ ξεκινήσῃ πρὸς βοήθειαν, δὲν εἶχε φανῆ ὅμως οὔτε μέχρι τῆς 3ης μ. μ., ὁ Σαλάχας, μόνος ποῦ, ἡσπόλυτος, ξεσκουφωτος, κάθυγρος, πανταχοῦ παρῶν, χειρονομῶν, φωνάζων, ἐνθαρρύνων, τὸ ἡλευθέρωσε».

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ἡ ποίησις τοῦ Βαλαωρίτου ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην καλλιτεργηθεῖσαν ἐπὶ τῷ νεωτέρῳ ἡμῶν Παρνασσῷ ἐτιμήθη καὶ μελωδικῶς ἀντήχησεν εἰς τὰ ᾠδα τῆς φιλολογικῆς Ἑσπερίας. Καὶ δικαίως, ἀφοῦ εἶνε ἡ μεγαλόφρων καὶ ἀνταξία κόρη τῆς ἡμετέρας δημόδου αὐτοφθοῦ Μούσης, τὰ ἄσματα τῆς ὁποίας, ἀπαράμιλλα ἐν τῇ μεγαλειότητι καὶ πρωτοτυπίαι των, τοσοῦτον ἐθαυμάσθησαν ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων.

Εἰς τῶν περὶ πολλοῦ ποιουμένων τὴν ποίησιν τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου εἶνε ὁ Γάλλος Mézieres, ἐκ τῶν τεσσαράκοντα ἀθανάτων τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Εὐτυχῆ-

μόνον ὅτι εἶναι ἐνοχλητικὸς γείτων μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἐρισκόμεθα εἰς φιλικὰς σχέσεις. Δὲν θέλω οὔτε ἓνα πυροβολισμὸν ἐπὶ πλέον νὰ ριψῶ ἐντὸς τῶν κτημάτων του. Μόλις χθὲς ἦλθα εἰς τὸ Μπωλιέ. Δὲν ἐγνώριζα καλὰ τὸ μέρος καὶ ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν τρέφω πρὸς τὸ κυνήγι μὲ παρεσυρε ἕως ἐδῶ. Ἄλλὰ δὲν θὰ μὲ ἐξανυρήτε ποτὲ πλέον.

— Ὅπως θέλετε, κύριε μαρκήσιε, ἀπήντησεν ὁ φέρων τὴν κυανῆν βλοῦζαν ἄνθρωπος. Ἐν τούτοις ὁ κύριος Δερβλάυ θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχῆς, σὰς τὸ βεβαιῶ, ἐὰν μ' ἐμποροῦσε νὰ σὰς δεῖξῃ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὅτι ἐὰν εἶναι γείτων ἐνοχλητικὸς, εἶναι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ... Κατέλοθε μέρος τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ Μπωλιέ διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἓνα μικρὸν σιδηροδρομὸν χρήσιμον διὰ τὸ ἐργοστάσιόν του... Καὶ μὴ ἀμφισβάζετε ὅτι λυπεῖται καὶ ὅτι εἶναι πρὸθυμος νὰ σὰς ἀποζημιώσῃ, ὅπως πρέπει. Τὰ ὄρια δύο γειτόνων δὲν εἶναι πάντοτε βέβαια καὶ βλέπετε, προσέθηκε μειδιῶν, ὅτι καὶ σεῖς ἠπατήθητε... Μὴ κρίνετε λοιπὸν τὸν κύριον Δερβλάυ χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζητε... Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀργότερα θὰ μεταμεληθῆτε διὰ τὴν αὐστηρότητά σας...

— Εἶσθε χωρὶς ἄλλο φίλος τοῦ διευθυντοῦ τῶν σιδηροδρομῶν... ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος παρατηρῶν τὸν μετ' αὐτοῦ συνομιλοῦντα, ἴσως ὑπάλληλός του, διότι τὸν ὑπερασπίζεσθε μὲ τόσῃ θερμῶν...

— Ὅλος διαλοῦ φυσικῶν, πιστεύσατέ με, κύριε μαρκήσιε.

Καὶ μεταβάλλων ἀποτόμως τὴν αὐνομίλιαν.

— Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἶσθε εὐτυχῆς οὔτε εἰς τὸ Μπωλιέ, οὔτε εἰς τὸ Πό, τ' Ἀθῆνας; Ὁ κύριος Δερβλάυ θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ, ἐὰν ἐμάνθανεν ὅτι ἐξήλθετε ἀπὸ τὰ κτήματά του μὲ κενὰς χεῖρας. Λαβέτε τὴν καλωσύνην νὰ δεχθῆτε αὐτὸν τὸ λαγῶ καὶ αὐταῖς τῆς πέρδικας.

— Δὲν μ' ἐμπορῶ νὰ τὰ δεχθῶ, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος, κρατήσατέ τα' ἐὰν ἐπιμένετε θὰ μὲ δυσαρρεστήσητε...

— Ἄν καὶ κινδυνεύω νὰ σὰς δυσαρρεστήσω, ἐν τούτοις ἐπιμένω. Θὰ βάλω τὸ κυνήγι αὐτὸ εἰς τὸ χεῖλος τῆς τάφρου καὶ εἶσθε ἐλεύθερος νὰ τ' ἀφήσετε ἐκεῖ, τόσῳ τὸ καλλίτερον διὰ τὴν ἀλουποῦ... Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς χαιρετίσω, κύριε μαρκήσιε...

Καὶ πηδῶν τὴν τάφρον εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ μεγάλου δάσους μπκύνων τὸ βῆμα.

— Κύριε, κύριε, ἐφώνησεν ὁ μαρκήσιος... Ἄλλ' ἤδη ὁ κυνηγὸς εἶχεν ἐξαφανισθῆ μεταξὺ τῶν δένδρων.

— Ἴδού μία παράξενος εὐτυχία, ἐπιθύρησεν ὁ νέος, τί νὰ κάμω τώρα; Ἀπροσδόκητος ἐπέμβασίς ὅμως ἐθῆκε τέλος εἰς τοὺς δισταγμοὺς του. Ὁ Καστανὸς ἰσπανικὸς κύων διενυθύνθη πρὸς τὴν τάφρον καὶ λαμβάνων μετὰ προσοχῆς διὰ τῶν ὀδόντων του μίαν πέρδικα τὴν ἔφερε πρὸς τὸν κύριόν του. Ὁ μαρκήσιος ἐγέλασε καὶ θωπεύων τὸν σκύλον.

(ἀκολουθεῖ)